

Arrest

nr. 264 545 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Louizalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. DE BROUWER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 juli 2019 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 22 juli 2019 om internationale bescherming. Op 29 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Cali. U bent niet gehuwd. U verloor uw vader op jonge leeftijd. Uw moeder, stiefvader en (half-)broer en zus verblijven sinds kort in de VS. Ze kregen een verblijfsvergunning op uitnodiging van de zus van uw stiefvader. In Cali heeft u familie aan vaderszijde. In België woont u bij uw tante, C. G. E. (...) en oom L. L. M. F. (...) en uw nicht, L. C. L. (...). Van juni 2017 tot juni 2018 deed u vrijwillige legerdienst. U deed dit omdat u overwoog bij de politie te gaan, en daarvoor moest u eerst dienst doen. Tijdens de uitoefening van uw dienst stond u de plaatselijke politie bij. Na een jaar besloot u toch niet bij de politie te gaan. U begon te werken in een winkelcentrum en studeerde voor commercieel consultant en marketing. Vanaf juni organiseerde u feesten, o.a. in de discotheek genaamd La Playa. Soms werkte u met andere organisaties samen wanneer er feesten werden georganiseerd buiten de stad Cali. In de discotheek La Playa stond u in voor de organisatie, het regelen van DJ's, de publiciteit e.d. De feesten hadden succes. Een oude vriend van u stelde voor om samen te werken bij de organisatie van de evenementen omdat hij wilde investeren. U ging akkoord. Echter, tijdens het feest voor halloween op 31 oktober 2018, kwam uw vriend u vertellen dat er op het feest ook drugs zouden worden verkocht. U zei dat dit absoluut niet kon en weigerde. Uw vriend maakte deel uit van de bende "Urabeños", -wat u niet wist-, en meldde aan zijn bazen dat u weigerde. Vervolgens kwamen er bendeleden naar het feest. Ze duwden u in een kamer en sloegen u hardhandig. Ze zeiden u dat als u niet akkoord zou gaan, u beter het land kon verlaten. Ze wisten dat u dienst had gedaan bij de politie en verdachten u ervan een verklikker te zijn. Er werd u onder bedreiging gezegd, niets te zeggen aan de politie. U kon ontsnappen aan uw aanvallers en ging naar het huis van uw moeder en vervolgens naar het huis van uw tante in de wijk El Refugio. U leefde daar ondergedoken en durfde niet naar buiten te komen. U sloot zich ook af van de sociale media. Zowel uw moeder als uw vrienden kregen berichten waaruit bleek dat de bendeleden naar u op zoek waren. Uw moeder verhuisde einde november naar een ander appartement. Van vrienden kwam u te weten dat de bende u zocht op feestjes of ze gaven mensen geld om informatie over u te geven, ze loofden 5 miljoen peso uit. U zocht vervolgens naar een manier om naar België te komen. U vroeg een paspoort aan en ging eind december terug aan de slag in het winkelcentrum Tessoro, waar u eerder al gewerkt had. In het winkelcentrum werken echter ook veel mensen die connecties hebben met de "Urabeños" en na vijftien dagen, kwamen er mensen navraag doen naar u, met uw foto in de hand. U bleef nog een maand in het huis van uw tante en ging dan naar het huis van uw nicht waar u bleef tot aan uw vertrek op 11 juli 2019. Op 22 juli 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben vanwege de bende "Urabeños".

Ter ondersteuning van uw vraag om internationale bescherming legt u volgende documenten neer; een kopie van uw paspoort; uw kaart van legerdienst (origineel gezien); foto's van opgelopen verwondingen; een brief van uw moeder samen met een kopie van haar ID-kaart en haar ID-kaart van de VSA, een brief van uw nicht L. Q. (...), samen met een kopie haar ID-kaart, een brief van tante D. G. (...) samen met haar ID-kaart; alsook affiches van evenementen en facturen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, Par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. u heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor persoonlijke vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Immers de door u aangehaalde problemen met een plaatselijke bende vallen integraal binnen de gemeenrechtelijke sfeer.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij/zij zich eerst en vooral tot de nationale autoriteiten wendt om bescherming te krijgen. De geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees komt onder druk te staan door de vaststelling dat u in wezen geen beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen met de bende "Urabeños" in uw land van herkomst nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalía of zocht u andere hulpmogelijkheden (CG p. 8 en p.11). Uw beweringen, dat u te bevreesd was om een aangifte te doen omwille van vermeende corruptie en/of infiltratie die zou heersen binnen deze diensten, zijn speculatief en louter gebaseerd op niet-gefundeerde vermoedens van uwentwege (CG p.8). Temeer daar u verklaart dat u zelf gedurende een jaar vrijwillige (leger)dienst heeft gedaan bij de politie omdat u overwoog bij de politie te gaan (CG p. 5-6), kan van u verwacht worden dat u een genuanceerder beeld heeft van de politie, dat u weet bij wie u terecht kan, eerder dan louter te stellen dat de politie in het geheel corrupt is en u niet weet wie te vertrouwen is. Ook voor de organisatie van uw feestjes had u contacten met de politie die u overigens om toestemming moest vragen (CG p.7). Dat er dan niemand bij uw ex-collega's zou zijn die u wist te vertrouwen om uw probleem voor te leggen is niet aannemelijk (CG p.8). Bovendien bent u heel goed op de hoogte van de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij de Fiscalía. Dat u in wezen nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Bovendien dienen er ook verder ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Zo klopt de situering in de tijd van de ingeroepen problemen met andere elementen uit uw levensloop niet volledig. U stelde dat u in dienst was van juni 2017 tot juni 2018. Doch eerder zei u dat u aangemeld was in 2018 (CG p.5). U verwijst naar uw kaart, maar daarop staat geen datum vermeld, wat zeer bevreemdend is (CG p.6). Na uw dienst begon u te werken in het winkelcentrum Tessoro om geld te verdienen voor uw studie. U heeft zes maanden gewerkt in het winkelcentrum (CG p.6). Daarna bent u beginnen studeren en om wat geld bij te verdienen bent u begonnen met de organisatie van de feesten, van juni 2018 tot het feest van Halloween op 31 oktober 2018 (CG p.6 en p. 8), waarna u geld had om het semester te betalen (CG p.6). Einde december 2018 zou u dan opnieuw in het winkelcentrum hebben gewerkt, gedurende 15 dagen (CG p.9), waarna u nog een maand bij uw tante woonde (CG p. 10). Bovenstaande verklaringen staan haaks op uw verklaringen dat u na het incident op 31 oktober 2018 drie tot vier maanden ondergedoken leefde in het huis van uw tante (CG p. 9). U zou in die periode, dus van 1 november 2018 tot januari/ februari 2019 enkel 15 dagen hebben gewerkt in het winkelcentrum, wat niet klopt aangezien u aangaf dat u studeerde. U in het begin van het onderhoud gevraagd tot wanneer u heeft gestudeerd, geeft u geen duidelijke data (CG p.5). U stelt dat u twintig jaar was toen u stopte met uw studie, dus afgaande op uw geboortedatum is dat juni 2018, u zou iets minder dan een jaar hebben gestudeerd, wat dus niet overeenkomt met de beweerde militaire dienst die afliep in juni 2018.

U maakt niet aannemelijk dat u omwille van de ingeroepen problemen drie tot vier maanden ondergedoken diende te leven (CG p.9). U had bovendien al vrij snel besloten om het land te verlaten en een oplossing te zoeken om naar België te komen (CG p.9), aangezien u uw paspoort verkreeg op 13 november 2018.

U gevraagd of u aanwijzingen heeft of de bende naar u op zoek was gedurende die drie/vier maanden, verwijst u naar het incident in december 2018, toen men u kwam zoeken in het winkelcentrum. Aan dit incident kan echter nauwelijks geloof worden gehecht (CG p.10). U verklaart dat u van in de gangen heeft gezien dat ze met uw foto in de hand naar u op zoek waren. Dat u van op een afstand zou kunnen zien dat men met uw foto rondloopt, is hoogst onwaarschijnlijk. U gevraagd wat er nog meer is gebeurd na het incident op 31 oktober 2018, verklaart u dat van her en der te horen kreeg dat benedeleden naar u op zoek waren en dat ze zelfs geld betaalden om informatie over u te krijgen (CG p.10).

Echter, wat de kern van de zaak betreft, maakt u niet aannemelijk dat de bende naar u op zoek zou zijn om met u af te rekenen omdat u geweigerd had toe te laten dat ze drugs zouden verkopen op de Halloweenparty. Dat ze u een pak slaag gaven om u daar weg te jagen uit de discotheek (CG p.8 en p. 9), kan nog worden aangenomen. Echter, u maakt niet aannemelijk dat u ook verder door hen werd

gezocht en belaagd, ze hadden immers wat ze wilden, namelijk u deed daar geen feesten meer én bovendien bent u niet naar de politie gegaan, waardoor ze ook geen pretext meer hadden om u verder te viseren en/of uw familieleden, zoals u beweert (CG p.9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de alarmerende berichten van uw vrienden in de eerste dagen na het incident kwamen (CG p.9). U gevraagd om welke reden de bende zo "gebeten" was op u, gewezen op het feit dat indien de bende niet op uw feest kon verkopen, ze het wel op een ander feest zouden doen (CG p.11), verklaart u dat er op uw feestje een goed publiek kwam dat kocht en gebruikte en daarom was uw feestje interessant voor hen. Uw uitleg is nog aannemelijk, doch op de tegenwerping dat er in Colombia vele (dans-)feesten zijn en het wegvallen van uw feest waarschijnlijk van geen invloed is op de afzetmarkt van de bende, verklaart u dat uw publiek een begoed publiek was en dat daarom uw feesten uniek waren (CG p. 12). Dit is echter geen voldoende verklaring voor een beweerde vervolging waardoor u zich genoodzaakt zag op het land te verlaten. Hierbij dient verder te worden vastgesteld dat u van januari 2019 tot aan uw vertrek in juli 2019, dus de periode van uw verblijf bij uw nicht, geen problemen heeft gehad, noch aanwijzingen dat de bende naar u op zoek was (CG p.10). U verklaart hierover dat u niet naar buiten kwam, of slechts een enkele keer met uw familie. Het is niet aannemelijk dat u, een jonge man, geen contacten zou onderhouden met vrienden en zou afgesneden zijn van alle informatie. Evenmin is het aannemelijk dat een beruchte bende zoals de "Urabeños" niet bij machte zou zijn u op te sporen moest ze dat echt willen. In dit verband dient nog vermeld te worden dat u stelde dat deze bende gelinkt is aan de guerrilla terwijl de "Urabeños" daarentegen de grootste paramilitaire groepering van Colombia is (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.4, zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u zich hierin vergist doet uiteraard bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Moest u daadwerkelijk met deze bende te maken hebben gehad mag men redelijkerwijs verwachten dat u zich hier niet in vergist.

Verder lijkt het ook geen toeval te zijn, dat uw ingeroepen relaas zich afspeelt in dezelfde periode dat uw moeder, stiefvader, broer en zus in de procedure zaten om naar de VSA te gaan, waar ze ondertussen een jaar verblijven (CG p.4). U gevraagd om welke reden u niet mee in de procedure zat, verklaart u, dat u al in België was toen uw stiefvader de verblijfsvergunning kreeg en dat hij dan pas zou gezegd hebben dat hij getrouwd en kinderen heeft. Echter, het is niet aannemelijk dat hij dit niet eerder opgaf, aangezien het jaren duurt om een verblijf geregeld te krijgen. U verklaart zelf dat de zus van uw stiefvader, hem al vijf jaar geleden had uitgenodigd. U verklaarde trouwens dat uw familie in de procedure zat in de periode dat u bij uw nicht verbleef, het eerste half jaar van 2019 (CG p.10). Het vermoeden is gewekt, dat u niet in de procedure zat omdat u een meerderjarige stiefzoon was en er voor u een andere oplossing werd gezocht, met name een vertrek naar België, waar u familie heeft. In het licht van het nakende vertrek van uw familie, maakt u ook niet aannemelijk dat uw familie eind november 2018 uit veiligheidsoverwegingen diende te verhuizen (CG p.11). Hierbij moet ook worden vastgesteld dat ook uw familie nooit overwoog om een klacht in te dienen, niettegenstaande ze zouden zijn bedreigd (CG p.11).

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld

vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort (kopie) is een loutere aanwijzing van uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staat. De kaart van vrijwillige(politie)dienst bevat geen datum, wat bevreemdend is. De brieven en copies van de ID-kaarten van uw moeder, nicht en tante betreffen privé-personen waarvan de verklaringen geen bewijswaarde hebben. De foto's van verwondingen zonder enige context of documenten geven geen enkele aanwijzing van de oorzaak. De affiches en facturen geven een beeld van uw activiteiten, die hier niet ter discussies staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en volgenden en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is hij van oordeel dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en met de volgende vaststellingen over elementen die niet betwist worden:

"Ten eerste stelt verzoeker vast dat verwerende partij op zich niet betwist dat hij legerdienst heeft gedaan.

Verzoeker stelt eveneens vast dat verwerende partij op zich de activiteiten van verzoeker niet in vraag stelt en meer in het bijzonder de feestjes die verzoeker organiseerde. Verzoeker legde hier ook verschillende bewijsstukken van neer. die op geen enkele manier betwist werden.

In dat verband stelt verwerende partij niet noodzakelijk betwist dat verzoeker geconfronteerd werd met bendeleden die drugs wouden verkopen op zijn feestjes, noch lijkt het expliciet het incident met deze bendeleden op 31 oktober 2018 in twijfel te trekken, wat uit verschillende passages in de bestreden beslissing blijkt:

"(...)" (Bestreden beslissing, p. 2-3)

Verwerende partij lijkt dus niet de confrontatie met de bendeleden in het kader van de verkoop van drugs in vraag te stellen, noch het feit dat verzoeker als gevolg hiervan fysiek belaagd en geslagen

werd. Maar wel het feit dat verzoeker als gevolg hiervan bedreigd werd en zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

In ieder geval stelt verzoeker vast dat ook met betrekking tot de fysieke bedreigingen bewijsstukken zijn voorgelegd, in de vorm van foto's van zijn verwondingen, wat verwerende partij niet expliciet in twijfel trekt."

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming op grond van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Daarna voert verzoeker aan dat zijn vrees voor vervolging en het risico dat hij loopt op ernstige schade gebrekkelig werd beoordeeld. Hij licht dit als volgt toe:

"Verzoeker bevestigt uitdrukkelijk zijn vluchtrelaas en zijn verklaringen die hij in dat verband heeft afgelegd en wenst in dat verband een aantal verduidelijkingen aan te brengen voor een aantal van zijn verklaringen, die door een gebrekkige beoordeling van verwerende partij niet duidelijk zijn weergegeven in de bestreden beslissing, of niet verder zijn uitgeklaard tijdens het persoonlijk onderhoud.

1. Wat het argument betreft van verwerende partij dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij zich eerst en vooral tot de nationale autoriteiten wendt om bescherming te verkrijgen, wat verzoeker in casu niet gedaan heeft, moet eerst nog het volgende opgemerkt worden.

Verwerende partij meent dat verzoeker zijn geloofwaardigheid onder druk komt te staan, omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit heeft uiteraard te maken met het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Colombia (zie infra) en kan in geen enkel geval een motief zijn om verzoekers geloofwaardigheid bij voorbaat in twijfel te trekken.

Verzoeker heeft namelijk gegronde redenen aangehaald waarom het in zijn situatie niet redelijk mogelijk was om zich tot de nationale autoriteiten te richten, mede omdat een van de motieven dat de bende Urabeños hem achterna zat. net was omdat ze vreesden dat hij zich tot de Colombiaanse instanties zou richten.

Verzoeker verklaarde namelijk dat hij geen aangifte heeft gedaan van het incident met de Urabeños omdat hij angst had voor represailles vanwege corruptie en infiltratie van de bende bij de lokale politie:

"(...)"

(Notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS). p. 5 - eigen onderlijning)

Verzoeker verduidelijkte dat hij voor de organisaties van de feestjes in contact stond met de politie voor het geval er zich problemen voordeden. Hoewel verwerende partij nooit gevraagd heeft wat voor problemen er zich dan konden voordoen, gaat dit over problemen met drugverkoop:

"(...)" (CGVS. p. 7)

Verzoeker verduidelijkte niettemin dat hij geen drugs wou op zijn feestjes, omdat hij dan zelf in de problemen zou komen met de politie, wat een van de redenen was dat hij niet naar de politie is gestapt nadat hij in aanraking kwam met de bendeleden van Urabeños:

"(...)" (CGVS. p. 5 - eigen onderlijning)

Dat hij een aantal van de politiemensen kende in het gebied waar zijn feestjes plaatsvonden, betekent niet dat verzoeker daarom zonder problemen toegang kon krijgen tot het politieel en gerechtelijk apparaat om klacht in te stellen tegen de bendeleden van Urabeños in verband met de verkoop van drugs op zijn feestjes. Integendeel, verzoeker wou net vermijden dat mensen naar de politie zouden gaan omwille van drugsverkoop op zijn feestjes, omdat hij dan met de politie, maar vooral met de bendeleden problemen zou krijgen:

"(...)" (CGVS. p. 8 - eigen onderlijning)

Bovendien merkte verzoeker op dat de politie corrupt is. dat ze worden omgekocht en dat er infiltranten bij de politie van bendeleden zitten, waardoor verzoeker sowieso ten eerste niet geholpen zou worden en ten tweede om die reden gevaar zou lopen. Verzoeker verduidelijkte ook dat hij niet bij zijn ex-collega's terecht kon. maar in tegendeel bij de centralere fiscalia klacht moest indienen, wat zijn vrees in de hand werkte dat de bendeleden hiervan op de hoogte zouden worden gebracht:

"(...)" (CGVS. p. 8)

"(...)" (CGVS. p. 8 - eigen onderlijning)

In ieder geval heeft verwerende partij verzoekers vrees ten opzichte van de bendeleden onterecht beoordeeld alsof deze bendeleden er enkel op uit waren om tóch drugs te verkopen op de feestjes van verzoeker, wat ook uit het argument blijkt van verwerende partij "dat er genoeg feestjes zijn in Colombia" en dat er een voldoende grote afzetmarkt zou zijn.

Verwerende partij beoordeelt verzoekers vrees niet in die zin dat hij net een verzetsdaad tegen de bendeleden vreest, met name dat hij geen drugs wou verkopen, en dat verzoeker zich tot de politie of het gerecht zou richten om klacht in te dienen tegen de bende, vanwege zijn verleden bij de politie tijdens zijn legerdienst, zijn kennissen bij de politie en het feit dat hij bij de organisatie van de feestjes sowieso in contact stond met een lokale patrouille.

Daarnaast merkt verzoeker nog op dat hij meermaals bedreigingen ontving van de bendeleden van de Urabeños, ook nadat hij was ondergedoken. Er werd naar hem gevraagd, zijn vrienden werden gecontacteerd door hen en toen hij terug een korte periode in het winkelcentrum werkte, kwamen de bendeleden hem ook daar opzoeken (zie CGVS. p. 9-10). Zijn moeder kreeg ook berichten van de bendeleden en is, uit veiligheidsoverwegingen, zelfs verhuisd nadat verzoeker was ondergedoken, waardoor de bendeleden hem moeilijker konden opsporen (zie CGVS. p. 11).

Hoewel verwerende partij meent dat verzoekers verklaringen over corruptie en infiltratie "speculatief [zijn] en louter gebaseerd op niet-gefundeerde vermoedens" en er van verzoeker verwacht kan worden dat hij een genuanceerde beeld heeft van de politie omdat hij een jaar legerdienst heeft gedaan, meent verzoeker dat verwerende partij hierbij geen rekening houdt met het gebrek aan Colombiaans justitieel en politieel apparaat (zie infra), die verzoekers verklaringen kracht bijzetten. Nogmaals, verwerende partij gaat ook aan de kern van het probleem voorbij, omdat de vrees van verzoeker er namelijk in bestaat dat de bendeleden op de hoogte zouden komen van zijn klacht bij de politie waardoor hij gevaar zou lopen.

Dat verzoeker "nooit ernstige pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen" kan niet volstaan om te besluiten dat hij hierdoor zijn geloofwaardigheid ondergraaft, integendeel.

Verwerende partij verwijst in dat verband namelijk naar "enige vorm van nationale hulp en/of bescherming" en "alle redelijke van hem [...] te verwachten mogelijkheden tot bescherming".

Het vereisen van het uitputten van gelijk welke nationale middelen, hulp en/of bescherming is op geen enkele manier een voorwaarde voor het verkrijgen van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 Vreemdelingenwet, als de nationale overheidsactoren geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Hoewel verwerende partij naar geen enkele toepasselijke wettelijke bepaling verwijst in deze context – wat in ieder geval te betreuren valt met betrekking tot de motivatieplicht die op verwerende partij rust – kan verzoeker vermoeden dat hiermee toepassing wordt gemaakt van artikel 48/5, §2, 2de lid Vreemdelingenwet, die bepaalt dat:

"(...)"

Deze bescherming is dus niet enkel theoretisch, maar moet ook doeltreffend en van niet tijdelijke aard zijn. Hoewel het geen resultaatverbintenis inhoudt, moet er wel een zekere effectiviteit zijn. De overheid moet redelijk maatregelen nemen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen.

Dit vereist nauwkeurige volledige en actuele landeninformatie die betrekking heeft op de individuele omstandigheden van verzoeker, rekening houdende met zijn verklaringen en de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vertrek.

Het is de verantwoordelijkheid van verwerende partij om deze nauwkeurige, volledige en actuele landeninformatie te verzamelen (HvJ 22 november 2012. C-277/11 M.M. pt. 67; HvJ 7 november 2013 C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 58). Dit volgt ook uit artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij toont op geen enkele manier aan dat de Colombiaanse actoren in staat zijn of bereid zijn om dergelijke bescherming aan te bieden, noch houdt het rekening met de specifieke context van verzoeker die als tussenpersoon in drugsverkoop zowel de politie (indien hij had toegezegd op het verkopen van drugs op zijn feestjes), als de bendeleden van de Urabeños (indien hij, zoals in casu, weigerde drugs te verkopen en vermoed werd zich tot de politiediensten te richten, zodat hij als verrader beschouwd werd) vreesde. Verzoeker steunt deze vrees op het feit dat de Urabeños een uiterst gevaarlijke gewapende, paramilitaire criminele groepering is, alsook op het feit dat hij weet heeft van corruptie en infiltratie bij de politie en er een ernstig wantrouwen is in de nationale autoriteiten.

De aanwezige landeninformatie is onvoldoende om een nauwkeurig onderzoek te voeren naar het bestaan van een overheidsbescherming in Colombia rekening houdende met de bijzondere omstandigheden van waarin verzoeker zijn land van herkomst heeft ontvlucht.

Hoewel de UNHCR Guidelines, waarnaar verwerende partij verwijst, gedateerd zijn, kan ook hieruit afgeleid worden dat er sterk getwijfeld kan worden aan de doeltreffendheid van overheidsbescherming in regio's in Colombia waar paramilitaire of criminele groeperingen sterk aanwezig zijn, zoals in casu het geval is;

"(...)" (Stuk 6. p. 17 - eigen onderlijning)

Verzoeker benadrukt dat de bewijslast in dat verband dus op verwerende partij ligt, die niet kan verwijzen naar het ontbreken van een klacht of een aangifte, om te besluiten dat verzoekers

geloofwaardigheid hierdoor aangetast wordt. Hooguit kan verwerende partij vaststellen dat niet is aangetoond dat de nationale overheid geen bescherming kan of wil bieden tegen vervolging of ernstige schade, wat het in casu niet doet. Het administratief dossier bevat evenmin aanwijzingen in die zin. Er moet dus worden vastgesteld dat het indienen van een klacht bij de autoriteiten op zich een element kan zijn voor de evaluatie van het bestaan van overheidsbescherming, maar geen voorwaarde kan zijn voor de toekenning van een internationale bescherming, zoals de bestreden beslissing onterecht laat blijken.

Indien uit de landeninformatie blijkt dat een klacht sowieso niet effectief is om de vervolgingsdaden te voorkomen kan er van een verzoeker niet worden verwacht dat hij deze klacht indient.

Men kan dus niet kunnen besluiten of er al dan niet een bescherming in de zin van artikel 48/5, §2, tweede lid Vreemdelingenwet beschikbaar is en of het niet redelijk uitputten van alle nationale middelen een obstakel vormt voor het toekennen van een internationale bescherming.

In tegenstelling tot verwerende partij, brengt verzoeker echter wel informatie bij die kan doen besluiten dat zijn angst om zich tot de politie te wenden gegrond is en dat zijn vermoedens van corruptie en/of infiltratie gefundeerd en allesbehalve speculatief zijn.

Hoewel de eerder genoemde UNHCR Guidelines dateren van 2015. bevestigen deze niettemin liet sterk verankerde en aanhoudende probleem van het gebrek aan de beschikbaarheid van effectieve bescherming door de Colombiaanse autoriteiten:

"(...)" (Stuk 6. p. 19)

Verzoekers verklaringen over een gebrek aan vertrouwen in de publieke overheden worden eveneens ondersteund door recentere algemeen beschikbare landeninformatie. Zo stelt een rapport van de Zwitserse asiel instantie OSAR over politiegeweld en bescherming door de staat van 15 juli 2020 het volgende:

« (...) »³ (Stuk 3. p. 3)

Een recent rapport van de Mensenrechtencommissie van de VN bevestigt eveneens het actuele, aanhoudend en ernstig probleem van straffeloosheid als gevolg van corruptie en een gebrekkig politieapparaat:

"(...)"⁴ (Stuk 4. p. 7 - eigen onderlijning)

"(...)"⁵ (Stuk 4. p. 10 - eigen onderlijning)

Een rapport van ASYLOS van oktober 2018 specifiek over het drugkartel Urabeños (ook Usuga-clan, Golf Clan of AGC genoemd) bevestigt de wijdverspreide corruptie, die met de grote middelen door de Colombiaanse overheid wordt bestreden. De Urabeños worden als een georganiseerde gewapende groepering beschouwd, waardoor zij door het leger kunnen bestreden worden, wat de ernst van de bedreiging die groepering vormt, des te meer aantoonde. De acties van de overheid om deze zwaar bewapende en goed georganiseerde bende te bestrijden, blijven voorlopig echter zonder veel resultaat:

"(...)" (Stuk 5, p. 19-22 - eigen onderlijning)

"(...)" (Stuk 6. voetnoot 132, p. 19 - eigen onderlijning)

"(...)" (Stuk 6, voetnoot I 37. p. 20 - eigen onderlijning)

Verskillende analisten spreken dan ook over de machtigste paramilitaire groep in Colombia, die zich op uiterst gewelddadige wijze toegang willen verschaffen tot een zo breed mogelijke afzetmarkt voor drugverkoop door de controle over de bevolking te verwerven en hierbij geen tegenstand dulden, noch klachten bij de politie:

"(...)"⁶ (Stuk 7)

"(...)" (Stuk 6. voetnoot I 15. p. 17)

"(...)" (Stuk 6. p. 11)

Met deze objectieve informatie in het achterhoofd mag het dan ook niet verbazen dat verzoeker zich niet tot de lokale autoriteiten heeft gericht voor de problemen die hij heeft gehad met de leden van de Urabeños. Het wantrouwen van verzoeker, die de politiediensten en hun corruptie maar al te goed kent, is dus geloofwaardig en gegrond. Niet alleen omdat verzoeker vreest dat de politie corrupt is en een eventuele klacht niet grondig zou onderzoeken, maar eveneens omdat hij een gegronde vrees heeft voor represailles door de bendeleden die hem uitdrukkelijk ontraadden om naar de politie te stappen.

De vaststelling dat verzoeker zich dus niet tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend alvorens zijn land te ontvluchten, kan dus niet van die aard zijn dat dit voldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot de incidenten, de bedreigingen en de problemen die hij had in zijn land van herkomst.

Het onderzoek naar het bestaan van een mogelijkheid tot bescherming door de nationale autoriteiten is dus een onderzoek in concreto, waarbij niet alleen rekening gehouden moet worden met de persoonlijke situatie van verzoeker, de feiten die zich hebben afgespeeld en het risico dat hij in dat verband loopt, maar ook met de algemene context in zijn land van herkomst.

Bij de beoordeling van de mogelijkheid voor verzoeker om zich op bescherming door de Colombiaanse autoriteiten te beroepen, meent verzoeker dat er een algemeen ernstig gebrek is aan dergelijke

bescherming, omdat de Colombiaanse overheden niet in staat, noch bereid zijn om dit te bieden, wat uit verschillende andere internationale landeninformatie blijkt, zonder dat verwerende partij deze betreft in de bestreden beslissing.

Ten eerste bevestigen de eerder geciteerde UNHCR Eligibility Guidelines dat er niet kan worden uitgegaan van de beschikbaarheid van een effectieve bescherming door de Colombiaanse autoriteiten door verregaande corruptie en infiltratie in het justitieel systeem (zoals ook door verzoeker in deze zin verklaard werd). Hoewel deze informatie, waar verwerende partij zich ook op beroept, licht gedateerd is, is zij in ieder geval tot op vandaag relevant gezien het aanhoudende probleem en de constante factor die hieruit blijkt:

"(...)" (Stuk 6, p. 17-20 - eigen onderlijning)

"(...)" (Stuk 6, voetnoot 112, p. 17)

"(...)" (Stuk 6, voetnoot 131, p. 19 - eigen onderlijning)

Het eerder geciteerd recent rapport van OSAR van juli 2020 analyseert eveneens het probleem van de gebrekkige overheidsbescherming en citeert verschillende bronnen waaruit geconcludeerd kan worden dat er geen sprake kan zijn van een voldoende toegankelijke en doeltreffende overheidsbescherming in Colombia:

« (...)». (Stuk 3, p. 6-7 - eigen onderlijning)

Een recent rapport van OSAR van maart 2021 tot slot stelt andermaal vast dat de toegang tot de rechter in de regio van herkomst van verzoeker, Valle del Cauca, zeer beperkt is. o.a. als gevolg van een gebrek aan voldoende personeel en een zeer hoge werklast:

"(...)"⁸ (Stuk 8, p. 12)

Vrij vertaald:

"(...)" (Eigen onderlijning)

Tot slot is er evenmin een gebrek aan een intern vluchtalternatief in Colombia, zo stelt ook OSAR in hetzelfde rapport van maart 2021. nu de Urabeños. als Colombia's grootste en meest ontwikkelde paramilitaire groepering over een landelijk netwerk beschikken. OSAR bevestigt hiermee een eerdere conclusie van UNHCR in diens Guidelines van 2015:

"(...)" (Stuk 8, p. 6-7)

Vrije vertaling: "(...)" (Eigen onderlijning)

Verwerende partij meent echter dat er verder nog ernstige vraagtekens geplaatst moeten worden bij de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Zo meent verwerende partij ten eerste dat de situering in de tijd van de ingeroepen problemen niet volledig kloppen met andere elementen uit verzoekers levensloop.

Verzoeker bevestigt inderdaad van juni 2017 tot juni 2018 in dienst geweest te zijn bij het leger (zie CGVS, p. 6). Dat verzoeker eerder verklaarde aangemeld geweest te zijn in 2018. betreft een loutere vergissing die geen afbreuk doet aan zijn verder coherente en gedetailleerde verklaringen omtrent zijn militaire dienst (zie CGVS, p. 5-6). Hij verklaarde dat hij zich in juni aangemeld had. at zijn legerdienst één jaar heeft geduurd en het jaar nadien was afgelopen (zie CGVS. p. 5). wat hij erna nog bevestigde met de specifieke tijdsperiodes.

Na zijn militaire dienst ging verzoeker studeren (marketing en communicatie) en heeft hij tegelijkertijd enkele maanden in het winkelcentrum gewerkt. Om zijn studies te kunnen doen, was hij na een aantal maanden met dit werk gestopt, maar was hij in diezelfde periode gestart met het organiseren van feestjes, waarmee hij dus in de problemen is gekomen:

"(...)" (CGVS, p. 6 - eigen onderlijning)

Dat verzoeker verklaart zes maanden in het winkelcentrum gewerkt te hebben, heeft betrekking op de totale duur dat hij er gewerkt heeft, over verschillende periodes heen. Verzoeker heeft er namelijk ook gewerkt vóór zijn 19de. na zijn middelbare studies. Verwerende partij heeft hierover echt nooit enige vraag gesteld, aangezien het enkel gevraagd heeft wat verzoeker na zijn I9dc gedaan heeft en wanneer hij gestopt was met studeren:

"(...)" (CGVS, p. 5 - eigen onderlijning)

Hoewel verzoeker nog enigszins begrip kan opbrengen voor het feit dat de chronologie van de gebeurtenissen niet helemaal duidelijk is, meent hij eveneens te kunnen vaststellen dat verwerende partij onvoldoende inspanningen heeft geleverd om hierover enige duidelijkheid te verschaffen. Het heeft verzoeker niet geconfronteerd, noch verder gevraagd over het exacte verloop van deze gebeurtenissen, met uitzondering dan van een aantal algemene vragen (waarvan de antwoorden niettemin voldoende duidelijkheid met betrekking tot het verloop kunnen verschaffen).

In ieder geval meent verzoeker dat uit zijn verklaringen toch het volgende kan afgeleid worden. In juni 2018 heeft verzoeker na een jaar zijn vrijwillige militaire dienstplicht afgerond. Daarna heeft hij gewerkt in het winkelcentrum Tessoro. waar hij ervoor én erna ook nog gewerkt heeft, met het doel om zijn studies te betalen. Na een maand was hij hiermee gestopt zodat hij zijn studies kon aanvatten (zie CGVS, p. 5-6 en 10):

"(...)" (CGVS, p. 10 - eigen onderlijning)

In diezelfde periode was verzoeker inderdaad eveneens gestart met het organiseren van feestjes, opnieuw om extra geld te verdienen – over deze feestjes heeft verzoeker overigens voldoende gedetailleerde, spontane en coherente verklaringen afgelegd (zie CGVS, pp. 6-8 en 11).

Verzoeker verklaarde ook op 20-jarige leeftijd gestopt te zijn met zijn studies. Hij verklaarde dat hij "1 jaar gestudeerd" had, waarmee hij bedoelde dat hij zich voor 1 academiejaar had ingeschreven, want hij stelde duidelijk dat hij nog voor het jaar was afgelopen gestopt was met zijn studies (zie CGVS, p.5-6). Dit komt eveneens overeen met zijn verklaringen dat hij sinds zijn problemen vanaf eind oktober ondergedoken leefde en niet meer naar buiten kwam (CGVS, p. 8-9).

Op 31 oktober 2018 kreeg verzoeker namelijk de problemen met de Urabeños waarvoor hij eerst ondergedoken en daarna gevlucht is. Dat verzoeker in deze periode gestopt is met zijn studies, blijkt uit een combinatie van zijn verklaringen. Zo antwoordt verzoeker op de vraag waar hij toen woonde toen hij gestopt was met zijn studies, dat hij toen bij zijn nicht woonde, wat eveneens de plaats was waar hij het laatst ondergedoken was na zijn problemen:

"(...)" (CGVS, p. 5).

"(...)" (CGVS, p. 9 - eigen onderlijning)

Verzoeker heeft dus 3-4 maanden ondergedoken geleefd, met uitzondering van 15 dagen dat hij het er opnieuw op waagde om in het winkelcentrum te gaan werken.

Verwerende partij meent dat verzoekers verklaringen over het verloop van de gebeurtenissen na zijn problemen haaks staan op zijn verklaringen dat hij na het incident op 31 oktober 2018 drie tot vier maanden ondergedoken leefde in het huis van zijn tante. Verzoeker meent dat deze opmerking niet dienstig is aangezien verzoeker duidelijk verklaarde dat hij drie-vier maanden ondergedoken was, met uitzondering van die periode van 15 dagen eind december 2018 waarna hij opnieuw in het winkelcentrum was gaan werken. Minstens moet deze opmerking van verwerende partij genuanceerd worden op basis van het geheel van verzoekers verklaringen hieromtrent:

"(...)" (CGVS, p. 9 - eigen onderlijning)

Wat het argument van verwerende partij betreft dat stelt dat het niet klopt dat verzoeker in de periode november 2018 tot januari/februari 2019 enkel 15 gewerkt heeft in het winkelcentrum, aangezien hij toen aangaf dat hij studeerde, moet verzoeker opmerken dat dit op geen enkele wijze rekening houdt met verzoekers verklaringen in dat verband. Verzoeker verklaarde niet alleen duidelijk ondergedoken te zijn en niet buiten te komen, maar ook dat hij in die periode gestopt was met studeren. In ieder geval meent verzoeker dat nergens uit zijn verklaringen ook maar enig bezwaar kan worden afgeleid of enige verklaring dat zou leiden tot de conclusie dat verzoeker in die periode niet kon ondergedoken zijn, omdat hij toen naar zijn studies zou geweest zijn. Integendeel, hij stelt dit nergens en verklaart zelfs uitdrukkelijk in die periode gestopt te zijn.

Verwerende partij gaat nog verder in haar kortzichtige redenering door te stellen dat verzoeker geen duidelijke data gaf toen hem gevraagd werd tot wanneer hij gestudeerd heeft. Omdat hij stelde dat hij 20 jaar was toen hij gestopt was, meent verwerende partij dat dit afgaande op zijn geboortedatum in juni 2018 geweest moet zijn. Verzoeker heeft echter nergens verklaard dat dit op zijn verjaardag was. Men kan algemeen aannemen dat men dezelfde leeftijd gedurende het hele jaar hanteert tot men opnieuw verjaart, zonder telkens de dagen te preciseren. Verwachten dat iemand zijn leeftijd in jaartallen, plus het exacte aantal dagen zou moeten zeggen, is op zijn minst gezegd te verregaand. Dergelijke redenering van verwerende partij doet dan ook afbreuk aan diens onderzoeks- en motivatieplicht.

Nogmaals, verzoeker stelde duidelijk dat hij na zijn militaire dienst begon te studeren. Dit betekent dus na juni 2018. Ook toen was verzoeker 20 jaar, aangezien hij in juni 2018 net 20 was geworden. Verzoeker verklaarde eveneens duidelijk dat hij gestopt was met zijn studies nadat de problemen begonnen en meer specifiek dat hij definitief gestopt was toen hij bij zijn nicht ondergedoken was. Wat in de periode begin 2019 was. Ook in het begin van het jaar 2019 kan er nog redelijkerwijze van uitgegaan worden dat verzoeker stelde dat hij 20 jaar was op dat moment. Verzoeker verklaarde eveneens dat hij voor het einde van het jaar gestopt was. Er kan dus ook redelijkerwijze aangenomen worden dat begin 2019 nog "voor het einde van het jaar" is, zoals verzoeker bedoelde.

Verwerende partij kan dus wat het chronologische verloop van de gebeurtenissen betreft, niet gevolgd worden.

Vervolgens stelt verwerende partij dat er nauwelijks geloof gehecht kan worden aan het feit dat verzoeker in december 2018 vermoedde dat bendeleden hem kwamen opsporen in het winkelcentrum. Het meent dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat hij van op een afstand gezien kon hebben dat ze met een foto van hem rondliepen.

Verzoeker meent dat een dergelijke beoordeling niet voldoende en allesbehalve genuanceerd is om zijn geloofwaardigheid hieromtrent in twijfel te trekken. Verzoeker werd op geen enkel moment gevraagd hoe hij kon vaststellen dat de bendeleden met een foto van hem rondgingen in het winkelcentrum, wat

nochtans duidelijkheid had kunnen opleveren. Verzoeker wenst namelijk te nuanceren dat hij niet kon zien dat hij op die foto stond, maar enkel dat ze met een foto rondliepen, waarvan hij vermoedde dat hij erop stond, ook omdat ze hem nog op allerlei andere manieren trachtten op te sporen (zie CGVS, p. 9-10).

Daarna, wat de kern van de zaak betreft, stelt verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bende op zoek naar hem geweest zou zijn om met hem af te rekenen omdat hij geweigerd zou hebben om drugs te verkopen op een feestje. Verwerende partij meent dat het nog kan aannemen dat verzoeker "een pak slaag heeft gekregen" van de bendeleden om hem weg te jagen uit de discotheek, maar hij heeft niet aannemelijk kunnen maken dat hij ook verder door hen gezocht en belaagd werd.

Het feit dat verzoeker in aanraking is gekomen met de bendeleden van de Urabeños in het kader van de eventuele verkoop van drugs op zijn feestjes, wordt als dusdanig niet betwist door verwerende partij, noch dat verzoeker als gevolg hiervan slachtoffer is geworden van fysieke slagen en verwondingen. Hij legde hier ook foto's van neer. wat dus evenmin betwist wordt door verwerende partij.

Verwerende partij steunt zich hier echter op een verkeerde interpretatie van de feiten, daar het stelt dat de bendeleden zouden gehad hebben wat ze wilden, wat volgens verwerende partij inhield dat verzoeker geen feesten meer zou organiseren en dat hij niet naar de politie is geweest, waardoor ze geen reden meer zouden hebben gehad om hem of zijn familieleden verder te viseren.

Het betreft hier een persoonlijke, subjectieve interpretatie van verwerende partij gesteund op een verwachtingspatroon dat het zelf creëert met betrekking tot de gebeurtenissen zonder voldoende rekening te houden met de concrete verklaringen van verzoeker.

Verzoeker meent dan wel dat zijn feesten inderdaad populair zijn en dat hij een goed publiek had. Wat aantrekkelijk was voor de Urabeños om er hun drugs te verkopen. Verwerende partij gaat er echter verkeerdelijk vanuit dat dit het loutere doel was van de bende en dat de problemen van verzoeker een geïsoleerd feit betroffen, die betrekking hadden op het ene feestje waar hij "een pak slaag" heeft gekregen.

Volgens verzoeker moet het geheel van zijn verklaringen beoordeeld worden, waaruit blijkt dat de Urabeños hem net achterna zat omdat gevreesd kon worden dat verzoeker klacht zou indienen bij de politie, net omdat hij geweigerd had om de bende drugs te laten verkopen op zijn feestjes.

Verzoeker legt hier bovendien een geheel aan verklaringen over af die niet door verwerende partij werden beoordeeld.

Verwerende partij verwijt verzoeker nog van januari 2019 tot zijn vertrek in juli 2019 geen problemen meer gehad te hebben, noch aanwijzingen dat de bende op zoek was naar hem. Verzoeker benadrukt dat hij in die periode ondergedoken zat en, nadat hij in het winkelcentrum met de bendeleden geconfronteerd werd, geen enkel contact meer had met de buitenwereld.

Dat het volgens verwerende partij niet aannemelijk is dat hij als jonge man geen contacten zou onderhouden met vrienden en zou afgesneden zijn van alle informatie is andermaal een subjectieve beoordeling die verwerende partij op geen enkele manier met een objectieve reden staft.

Overigens, dat een beruchte bende zoals de Urabeños niet bij machte geweest zouden zijn om hem op te sporen, toont andermaal aan dat verwerende partij op geen enkele manier met verzoekers concrete verklaringen rekening houdt. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk verklaard heeft dat zijn moeder in maart nog een dreigbericht ontving van de bendeleden, zodat verzoeker weldegelijk informatie van de buitenwereld kreeg (CGVS, p. 11). Daarnaast heeft verzoeker ook duidelijk verklaard dat zijn moeder zelf uit veiligheidsoverwegingen verhuisd was en dat niemand nog wist waar ze woonde (CGVS, p. 11).

Vervolgens zou verzoeker zich "vergist" hebben met zijn stelling dat de bende Urabeños gelinkt is aan de guerrillabeweging, terwijl het in feite (zoals hierboven al wordt aangehaald) de grootste paramilitaire groepering van Colombia is, wat bijkomend afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker stelt vast dat hij dit verklaard heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken ("Ik vrees gedood te worden door de bende Los Urabeños. Deze bende is gelinkt me! de guerilla."). Hoewel verwerende partij verzoeker hier op geen enkel moment mee geconfronteerd heeft of over bevraagd heeft, meent verzoeker dat dit op zich geen vergissing is die van aard kan zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in vraag te stellen.

Dat verzoeker de Urabeños linkt aan de guerrilla is namelijk niet geheel onlogisch en vermag dan ook zijn geloofwaardigheid niet in twijfel trekken, gezien het regionale machtsvacuüm die de guerrilla achterlieten, veelal werd ingenomen door criminele paramilitaire groeperingen, zoals de Urabeños:

"(...)"⁹ (Stuk 9 - eigen onderlijning)

De Urabeños hebben zelfs openlijk dissidente guerrillaleden gerekruteerd na de start van het vredesproces:

"(...)"¹⁰ (Stuk 10 - eigen onderlijning)

De leider en oprichter van de Urabeños, de befaamde Cairo Antonio Usiiga, beter bekend onder zijn alias "Otoniel", is zijn criminele carrière zelfs gestart als een guerrillastrijder:

"(...)"¹¹

Daarnaast stellen ook de UNHCR Guidelines dat paramilitaire groeperingen, zoals de Urabeños, soms samenwerken of banden hebben met de guerrilla, veelal uit economisch opportunisme:

"(...)" (Stuk 6, voetnoot 91, p. 15 - eigen onderlijning)

De paramilitaire groeperingen zoals de Urabeños richten zich dan wel voornamelijk op de georganiseerde misdaad, omdat hun activiteiten zijn voornamelijk aan druggerelateerde zaken verbonden, wat de gemeenschappelijke factor is tussen de twee soorten groeperingen. Ook dit kan dus verklaren waarom verzoeker denkt dat de Urabeños met de guerrilla verbonden zijn.

De Urabeños passen tot slot zelfs guerrillatactieken toe, zoals het plaatsen van landmijnen, waardoor ook hun modus operandi gelijkenissen vertoont en er een zekere 'verwarring' kan ontstaan bij de burgerbevolking:

"(...)"¹² (Stuk 11 - eigen onderlijning)

Tot slot meent verwerende partij dat het geen toeval blijkt te zijn dat verzoekers ingeroepen relaas zich afspeelt in dezelfde periode dat zijn moeder, stiefvader, broer en zus in de procedure zaten om naar de VS te gaan. Met is niet aannemelijk volgens verwerende partij dat verzoekers stiefvader niet eerder opgegeven heeft dat hij getrouwd was en kinderen had, aangezien het jaren zou duren om een verblijf geregeld te krijgen.

Verzoeker stelt vooreerst vast dat verwerende partij zich voor deze laatste stelling op geen enkele objectieve informatie steunt om dat argument te onderbouwen.

Verzoeker benadrukt verder dat zijn stiefvader inderdaad al lange tijd geleden een verblijfsprocedure was opgestart in de VS aan de hand van het verblijf van diens zus aldaar.

Verzoekers stiefvader trouwde echter pas na het opstarten van deze procedure met zijn moeder, reden waarom verzoekers stiefvader zijn moeder en de kinderen pas na het huwelijk aan de procedure kon toevoegen. Zij werden pas aan de procedure toegevoegd begin 2019, toen verzoeker bij zijn nicht ondergedoken zat (CGVS, p. 10). Verzoeker verliet Colombia in juli 2019.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn stiefvader pas een verblijfsstatus voor de VS heeft verkregen, nadat verzoeker al ongeveer zes maanden in België was

"(...)" (CGVS, p. 4)

Dat betekent dat hij deze verblijfsvergunning heeft verkregen eind 2019/begin 2020. Zijn familie verliet Colombia uiteindelijk een aantal maanden later.

Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen voldoende blijkt waarom hij niet in de procedure zat en dat dit voldoende duidelijk en aannemelijk is:

"(...)" (CGVS, p. 4)

Het vermoeden van verwerende partij, dat verzoeker slechts een manier zocht om uit het land te migreren, steunt op niets meer dan een subjectieve beoordeling van verzoekers verklaringen, zonder enige objectieve rechtvaardiging of beoordeling van verzoekers coherente en consistente verklaringen.

Dat de verblijfsprocedure van verzoekers stiefvader in dezelfde periode liep als verzoekers problemen, is een te enge beoordeling, aangezien die procedure sinds vijfjaar liep en verzoekers problemen eind 2018 pas gestart zijn. Het is trouwens pas eind 2019/begin 2020 dat deze verblijfsprocedure werd goedgekeurd en is het perfect aannemelijk dat verzoeker op het moment dat de anderen aan de procedure werden toegevoegd net omwille van zijn problemen al voornemens was het land te ontvluchten, waardoor de tijdsperiode van deze procedure veel meer omvat dan enkel de problemen van verzoeker in zijn land van herkomst.

2. In ieder geval benadrukt verzoeker dat zijn relaas met betrekking tot zijn problemen met de bendeleden van Urabeños geloofwaardig moet worden geacht.

Uit het bovenstaande blijkt voldoende dat verzoekers verklaringen niet in strijd zijn met de algemene informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek om internationale bescherming, dat zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn, dat hij alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft voorgelegd en dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, zodat alle cumulatieve voorwaarden zijn vervuld om krachtens artikel 48/6 Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel toe te kennen voor de aspecten van zijn relaas die niet door documenten worden ondersteund.

Verzoeker toont voldoende aan dat zijn verklaringen voldoende coherent en aannemelijk zijn. Terwijl verwerende partij diens beoordeling voornamelijk op subjectieve wijze heeft gevoerd en meent op basis hiervan dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade, nu hij de nationaal sterkste en uiterst gevaarlijke bende Urabeños vreest omwille van een vrees dat verzoeker naar de politie zou stappen als gevolg van hun voorstel, dat hij reeds eerder in aanraking is gekomen met de bendeleden en fysieke verwondingen heeft opgelopen,

dat hij verder belaagd en bedreigd werd en dat hij op basis van verschillende elementen een gegronde reden heeft om zich niet tot de lokale autoriteiten te richten, mede omdat deze niet in voldoende beschermingsmogelijkheden kunnen voorzien.

Op basis van deze accumulatie van gebeurtenissen en feiten, de afwezigheid effectieve toegang tot doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming en het gebrek aan een veilig intern vluchtalternatief, meent verzoeker dat de vluchtelingenstatus conform artikel 48G Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

Indien Uw Raad van mening zou zijn dat verzoeker niet aan een van de criteria van de Vluchtelingenconventie voldoet, meent verzoeker dat hij in ondergeschikte orde op basis van artikel 48/4, §1 en §2, b) Vreemdelingenwet in aanmerking komt voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus. nu voldoende is aangetoond dat hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade loopt."

Wat zijn nood aan bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, laat verzoeker het volgende gelden:

"Uit de documentatie die verwerende partij bij het administratief dossier voegt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situatie. De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. Integendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen het machtsvacuüm ingenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit.

In die zin is het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het actuele bestaan van niet minder dan vijfgewapende conflicten in Colombia die een grote impact hebben op het leven van burgers.

Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met het ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die momenteel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag door het ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019. p. 7).

Verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij een bij haar beoordeling het aantal slachtoffers verhoudt tot de gehele bevolking van Colombia:

- Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van willekeurig geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980. Ernstige schade in de zin van die bepaling betreft niet alleen het risico voor het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en de vraag of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.

- Ten tweede omdat de regionale verschillen wat betreft de veiligheidssituatie en de aanwezigheid van gewapend conflict vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivering van verwerende partij m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding tot de totale bevolking kan worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict heerst als degene die uit een gemeente komt waarin het meeste slachtoffers als gevolg van het gewapend conflict vallen. Deze motivering geeft dus allerminst een accuraat beeld van de mate van willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoekers, en is dus volstrekt stereotiep en niet conform de motiveringsplicht.

Daarnaast zijn twee andere conclusies van verwerende partij te bekritisieren: enerzijds het verschil dat wordt gemaakt tussen rurale en stedelijke gebieden en anderzijds dat tussen crimineel- en conflict-gerelateerd geweld.

Wat liet verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan verwerende partij worden gevolgd wanneer zij stelt dat er een verschil bestaat op vlak van typologie van het geweld, maar niet wanneer zij stelt dat het geweld dat in steden voorkomt geen/slechts in geringe mate verband houdt met het gewapend conflict.

De veiligheidssituatie in de steden blijkt immers wel degelijk een sterk verband te houden met het conflict in de regio:

"(...)"

Dat het Rode Kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflictgeweld, vloeit voort uit hun mandaat en het

internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zij toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten.

De notie van gewapend conflict in artikel 48/4. §2. c) van de wet van 15.12.1980 verschilt evenwel van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast.

In haar arrest in de zaak C-285/12 de dato 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van Staat in de zaak *Aboubacar Diakilé contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat die notie onafhankelijk dient geïnterpreteerd te worden van het internationaal humanitair recht:

« (...) »

In zijn Conclusie¹³ voorgesteld op 18 juli 2013 had de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, ook gepleit voor een interpretatie van de notie beschreven in 48/4. § 2. c) van de Vreemdelingenwet onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht. Verder had hij meer uitleg gegeven over de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en had hij in dat verband de mening geuit dat het onderzoek naar de intensiteit van het geweld en naar het risico dat daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde, terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was:

« (...) », (eigen onderlijning)

In diens « *Note sur l'interprétation de la notion de 'conflit armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285 12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne* »¹⁴ heeft UNHCR het standpunt geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van de vraag of de context al dan niet als « gewapende conflict » gedefinieerd wordt:

« (...) »

Om al deze redenen moet verzoeker dan ook het statuut van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport "*Colombie : violences policières et protection de l'Etat*" van OSAR van 15 juli 2020 (stuk 3);
- het rapport "*Situation of human rights in Colombia*" van de United Nations High Commissioner for Human Rights van 8 mei 2020, p. 1-12 (stuk 4);
- het rapport "*Colombia: The Urabeños drug cartel and country conditions of child abuse*" van Asylus van oktober 2018 (stuk 5);
- de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van UNHCR van september 2015, p. 1-4, 11, 15 en 17-20 (stuk 6);
- het artikel "*Local Drug Gang 'Sold' the Urabehos Access to Colombia's Pacific*" van InSightCrime van november 2012 (stuk 7);
- het rapport "*Kolumbien: Kriminelle Gruppen. Drogenhändler und staatlicher Schutz in der Provinz Valle del Cauca*" van OSAR van 12 maart 2021 (stuk 8);
- het artikel "*Colombia Profile*" van InSightCrime van 21 januari 2021 (stuk 9);
- het artikel "*Colombia's Urabeños Recruiting Dissidents From FARC Peace Process*" van InSightCrime van 26 januari 2017 (stuk 10);
- het artikel "*Urabeños Landmines are Guerrilla Tactic from Colombia's Dark Past*" van InSightCrime van 14 juni 2019 (stuk 11).

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij de COI Focus "*Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*" van 16 februari 2021. Zij refereert in deze nota met opmerkingen tevens aan de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een risico kan worden vermoed op persoonlijke vervolging op grond van zijn nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep, nu de door hem aangehaalde problemen met een plaatselijke bende integraal binnen de gemeenrechtelijke sfeer vallen, zodat hem de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet kan worden toegekend, omdat (B) de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees onder druk komt te staan door de vaststelling dat hij in wezen geen beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming, omdat (C) er ook verder ernstige vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas nu (i) de situering in de tijd van de ingeroepen problemen met andere elementen uit zijn levensloop niet volledig klopt, (ii) aan het incident in december 2018, toen men hem kwam zoeken in het winkelcentrum, nauwelijks geloof kan worden gehecht, (iii) hij niet aannemelijk maakt dat hij ook verder door de bende werd gezocht en belaagd, daar ze hadden wat ze wilden, namelijk dat hij daar geen feesten meer deed én bovendien niet naar de politie is gegaan, waardoor ze ook geen pretext meer hadden om hem en/of zijn familieleden verder te viseren, (iv) hij van januari 2019 tot aan zijn vertrek in juli 2019, dus de periode van zijn verblijf bij zijn nicht, geen problemen heeft gehad en er geen aanwijzingen waren dat de bende naar hem op zoek was, (v) zijn vergissing waar hij stelde dat de *Urabeños* gelinkt is aan de guerrilla terwijl deze bende de grootste paramilitaire groepering van Colombia is bijkomend afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en (vi) het ook geen toeval lijkt te zijn dat zijn relaas zich afspeelt in dezelfde periode dat zijn moeder, stiefvader, broer en zus in de procedure zaten om naar de VSA te gaan, waar ze ondertussen een jaar verblijven, omdat (D) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (E) de door hem neergelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten uit vrees voor de bende “*Urabeños*”. Verzoeker zou vanaf juni 2018 feesten hebben georganiseerd in (onder andere) de discotheek “*La Playa*”, waar hij onder meer instond voor de organisatie, het regelen van DJ's en de publiciteit. Tijdens het feest voor Halloween op 31 oktober 2018 zou een oude vriend van hem met wie hij samenwerkte bij de organisatie van de evenementen verzoeker hebben verteld dat er op het feest ook drugs zouden worden verkocht. Verzoeker verklaart hiermee niet akkoord te zijn gegaan, waarop zijn vriend, die deel uitmaakte van de bende *Urabeños*, dit zou zijn gaan melden aan zijn bazen. Vervolgens zouden er bendeleden naar het feest zijn gekomen die verzoeker in een kamer duwden en hem hardhandig sloegen en zeiden dat als hij niet akkoord zou gaan, hij beter het land kon verlaten.

Verzoeker verklaart dat ze wisten dat hij dienst had gedaan bij de politie en dat ze hem ervan verdachten een verklikker te zijn en hem onder bedreiging zeiden niets te zeggen aan de politie. Verzoeker zou aan zijn aanvallers zijn kunnen ontsnappen en naar het huis van zijn moeder en vervolgens naar het huis van zijn tante zijn gegaan, waar hij ondergedoken leefde en niet naar buiten durfde te komen. Zowel zijn moeder als zijn vrienden zouden berichten hebben gekregen waaruit bleek dat de bendeleden naar hem op zoek waren. Van vrienden zou verzoeker te weten zijn gekomen dat de bende hem zocht op feestjes en mensen geld gaf om informatie over hem te geven. Verzoeker zou een paspoort hebben aangevraagd en eind december terug aan de slag zijn gegaan in Tessoro, het winkelcentrum waar hij eerder al gewerkt had. Na vijftien dagen zouden er mensen navraag zijn komen doen naar verzoeker met een foto van hem in de hand. Verzoeker zou nog een maand in het huis van zijn tante zijn gebleven en dan naar het huis van zijn nicht zijn gegaan, waar hij bleef tot aan zijn vertrek op 11 juli 2019.

In navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend, daar de door hem aangehaalde problemen met de plaatselijke bende *Urabeños* integraal binnen de gemeenrechtelijke sfeer vallen en geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, met name een vrees voor vervolging op grond van nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verzoeker betwist dit motief van de bestreden beslissing niet en maakt dan ook niet aannemelijk vervolging te vrezen omwille van zijn nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, wijst de Raad er vooreerst op dat, daargelaten de vraag of aan de vluchtmotieven van verzoeker geloof kan worden gehecht, uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten niet blijkt dat hij in Colombia ooit hulp of bescherming heeft gezocht tegen de plaatselijke bende *Urabeños* die hem zou hebben bedreigd. De Raad benadrukt dat internationale bescherming in essentie subsidiair van aard is en pas kan worden toegekend wanneer alle nuttige en redelijke nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit *in casu* het geval is geweest. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen met de bende “Urabeños” in uw land van herkomst nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalía of zocht u andere hulpmogelijkheden (CG p. 8 en p.11). Uw beweringen, dat u te bevreesd was om een aangifte te doen omwille van vermeende corruptie en/of infiltratie die zou heersen binnen deze diensten, zijn speculatief en louter gebaseerd op niet-gefundeerde vermoedens van uwentwege (CG p.8). Temeer daar u verklaart dat u zelf gedurende een jaar vrijwillige (leger)dienst heeft gedaan bij de politie omdat u overwoog bij de politie te gaan (CG p. 5-6), kan van u verwacht worden dat u een genuanceerder beeld heeft van de politie, dat u weet bij wie u terecht kan, eerder dan louter te stellen dat de politie in het geheel corrupt is en u niet weet wie te vertrouwen is. Ook voor de organisatie van uw feestjes had u contacten met de politie die u overigens om toestemming moest vragen (CG p.7). Dat er dan niemand bij uw ex-collega’s zou zijn die u wist te vertrouwen om uw probleem voor te leggen is niet aannemelijk (CG p.8). Bovendien bent u heel goed op de hoogte van de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij de Fiscalía. Dat u in wezen nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad herinnert vooreerst aan artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door “*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*”. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, ligt de bewijslast hier bij de verzoeker om internationale bescherming. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. De verplichting voor staten om redelijke maatregelen te nemen om vervolging of ernstige schade te voorkomen en om hun burgers te beschermen is geen resultaatsverbintenis en absolute bescherming is in elk geval onmogelijk. Verzoeker dient bijgevolg aannemelijk te maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker haalt als een van de redenen dat hij zich niet tot de nationale autoriteiten gericht heeft aan dat hij angst had voor represailles van de bende *Urabeños* vanwege corruptie en infiltratie van deze bende bij de lokale politie. Hij beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de tijdens de administratieve procedure afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Met dit summiere betoog weerlegt verzoeker evenwel niet dat zijn beweringen speculatief zijn en louter op niet-gefundeerde vermoedens gebaseerd zijn en dat van hem, die verklaart dat hij zelf gedurende een jaar vrijwillige (leger)dienst heeft gedaan bij de politie omdat hij overwoog bij de politie te gaan, kan worden verwacht dat hij een genuanceerder beeld heeft van de politie en dat hij weet bij wie hij terecht kan, eerder dan louter te stellen dat de politie in het geheel corrupt is en dat hij niet weet wie te vertrouwen is. Evenmin weerlegt verzoeker de terechte overweging in de bestreden beslissing dat hij voor de organisatie van zijn feestjes contacten had met de politie die hij overigens om toestemming moest vragen, zodat niet aannemelijk is dat er dan niemand bij zijn ex-collega's zou zijn die hij wist te vertrouwen om zijn probleem aan voor te leggen. Dat deze contacten er waren voor het geval er zich problemen met drugverkoop voordeden en dat de omstandigheid dat hij een aantal van de politiemensen kende in het gebied waar zijn feestjes plaatsvonden niet betekent dat hij daarom zonder problemen toegang kon krijgen “*tot het politieel en gerechtelijk apparaat*” om klacht in te stellen tegen de bendeleden van *Urabeños* in verband met de verkoop van drugs op zijn feestjes doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker voert nog aan dat zijn verklaringen over corruptie en infiltratie kracht worden bijgezet door het gebrekkig Colombiaans justitieel en politieel apparaat, waarmee door de commissaris-generaal geen rekening wordt gehouden. Hij brengt ter staving hiervan informatie bij die volgens hem “*kan doen besluiten dat zijn angst om zich tot de politie te wenden gegrond is en dat zijn vermoedens van corruptie en/of infiltratie gefundeerd en allesbehalve speculatief zijn*”. Uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie kan evenwel niet blijken dat nationale bescherming in geval van bedreigingen door rebellengroeperingen in Colombia, en in het bijzonder in de stad Cali, absoluut onbestaande en niet effectief is of dat men er geen toegang tot heeft. Uit deze informatie blijkt dat er voornamelijk in de landelijke gebieden problemen zijn wat betreft de toegang tot justitie en corruptie bij de politie, doch niet dat dit het geval is voor de grootstad Cali, waar verzoeker verblijft. Dit blijkt ook niet uit de COI Focus “*Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*” van 16 februari 2021, die verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voegt. Hieruit blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Desondanks geven de geweldscijfers aan dat de aangeboden bescherming niet absoluut is en dat de Fiscalía er onvoldoende in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en de dader te veroordelen, in de eerste plaats omdat het niet lukt om de daders te identificeren, wat het gevoel van straffeloosheid in Colombia verhoogt.

Als een tweede reden om niet naar de politie te stappen haalt verzoeker aan dat hij in aanraking is gekomen met de bendeleden van *Urabeños* en dat hij geen drugs wou op zijn feestjes omdat hij dan zelf in de problemen zou komen met de politie. Nog daargelaten de vaststelling dat deze redenering (*post factum*), in tegenstelling tot zijn eerste reden, net wijst op een vertrouwen in de politie in het aanpakken van de drugsverkoop, ziet de Raad geen reden om aan te nemen dat verzoeker, die een jaar bij de politie heeft gewerkt en daarna ook nog contacten had met de politie, in de problemen zou komen met de politie wanneer hij zou aangeven dat hij problemen heeft gekend met lokale bendeleden omdat hij weigerde met hen mee te werken aan drugsverkoop tijdens een van de feesten die hij organiseerde.

Aldus toont verzoeker, die verklaarde dat hij zelf gedurende een jaar vrijwillige (leger)dienst heeft gedaan bij de politie en dat hij voor de organisatie van zijn feestjes contacten had met de politie die hij overigens om toestemming moest vragen, niet aan dat overheidsbescherming in Colombia niet doeltreffend en niet van niet-tijdelijke aard is of dat hij er geen toegang toe zou hebben. De vaststelling dat hij, gelet op zijn profiel en achtergrond, in Colombia geen beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van het door hem geschetste reële risico op ernstige schade.

Waar verzoeker besluit dat de vaststelling dat hij zich niet tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend alvorens zijn land te ontvluchten niet van die aard kan zijn dat dit voldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over de incidenten, de bedreigingen en de problemen die hij had in zijn land van herkomst, wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing ook om andere redenen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Zo wijst de commissaris-generaal erop dat de situering in de tijd van de door verzoeker ingeroepen problemen niet volledig klopt met andere elementen uit zijn levensloop. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"U stelde dat u in dienst was van juni 2017 tot juni 2018. Doch eerder zei u dat u aangemeld was in 2018 (CG p.5). U verwijst naar uw kaart, maar daarop staat geen datum vermeld, wat zeer bevreemdend is (CG p.6). Na uw dienst begon u te werken in het winkelcentrum Tessoro om geld te verdienen voor uw studie. U heeft zes maanden gewerkt in het winkelcentrum (CG p.6). Daarna bent u beginnen studeren en om wat geld bij te verdienen bent u begonnen met de organisatie van de feesten, van juni 2018 tot het feest van Halloween op 31 oktober 2018 (CG p.6 en p. 8), waarna u geld had om het semester te betalen (CG p.6). Einde december 2018 zou u dan opnieuw in het winkelcentrum hebben gewerkt, gedurende 15 dagen (CG p.9), waarna u nog een maand bij uw tante woonde (CG p. 10). Bovenstaande verklaringen staan haaks op uw verklaringen dat u na het incident op 31 oktober 2018 drie tot vier maanden ondergedoken leefde in het huis van uw tante (CG p. 9). U zou in die periode, dus van 1 november 2018 tot januari/ februari 2019 enkel 15 dagen hebben gewerkt in het winkelcentrum, wat niet klopt aangezien u aangaf dat u studeerde. U in het begin van het onderhoud gevraagd tot wanneer u heeft gestudeerd, geeft u geen duidelijke data (CG p.5). U stelt dat u twintig jaar was toen u stopte met uw studie, dus afgaande op uw geboortedatum is dat juni 2018, u zou iets minder dan een jaar hebben gestudeerd, wat dus niet overeenkomt met de beweerde militaire dienst die afliep in juni 2018."

Verzoeker bevestigt van juni 2017 tot juni 2018 in dienst geweest te zijn bij het leger, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Voor zover verzoeker zijn eerdere verklaring aangemeld geweest te zijn in 2018 afdoet als *"een loutere vergissing die geen afbreuk doet aan zijn verder coherente en gedetailleerde verklaringen omtrent zijn militaire dienst"*, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, doch hij slaagt er niet in deze tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij na zijn militaire dienst ging studeren en tegelijkertijd enkele maanden in het winkelcentrum heeft gewerkt. Hij zou om zijn studies te kunnen doen na een aantal maanden met dit werk gestopt zijn, maar in diezelfde periode gestart zijn met het organiseren van feestjes. Dat hij verklaarde zes maanden in het winkelcentrum gewerkt te hebben, zou betrekking hebben op de totale duur dat hij er gewerkt heeft, over verschillende periodes heen, onder andere vóór zijn 19de, na zijn middelbare studies. Deze gekunstelde verklaring (*post factum*) vindt echter geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Daaruit blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij zich in juni 2017 heeft aangemeld voor zijn militaire dienst en dat hij daarmee gestopt is in juni 2018, dat hij daarna is beginnen werken in een winkelcentrum om te kunnen sparen om te studeren, dat hij daar zes

maanden gewerkt heeft en dan is beginnen studeren bij Cena en tegelijkertijd naar het college is gegaan voor professioneel tekenen en marketing. Verzoeker verklaarde hierbij eerst dat hij na het stoppen van zijn militaire dienst is beginnen studeren en geprobeerd heeft iets te vinden, doch verbeterde zich meteen (“*nee niet waar*”) om vervolgens te stellen dat hij daarna is beginnen werken in het winkelcentrum (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat verzoeker na zijn militaire dienst ging studeren en tegelijkertijd enkele maanden in het winkelcentrum heeft gewerkt, is dan ook in strijd met de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd. Dat verzoeker om zijn studies te kunnen doen na een aantal maanden met zijn werk in het winkelcentrum gestopt zou zijn en dat zijn verklaring dat hij zes maanden in het winkelcentrum gewerkt heeft, betrekking heeft op de totale duur dat hij er gewerkt heeft, over verschillende periodes heen, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in zijn verklaring dat hij daar zes maanden gewerkt heeft en dan is beginnen studeren bij Cena (*ibid.*, p. 6), doch wel in zijn hiermee strijdige latere verklaring dat hij vóór hij begon met feesten organiseren in het winkelcentrum “*ook ene maand gewerkt (heeft) in juni*” (*ibid.*, p. 10). De Raad herhaalt dat het geen betoog hoeft dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. De omstandigheid dat de *protection officer* van het CGVS verzoeker enkel gevraagd heeft wat hij na zijn 19de gedaan heeft en wanneer hij gestopt was met studeren, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij van mening is dat de *protection officer* van het CGVS onvoldoende inspanningen heeft geleverd om over de chronologie van de gebeurtenissen enige duidelijkheid te verschaffen en hem niet geconfronteerd heeft met of verder gevraagd heeft over het exacte verloop van deze gebeurtenissen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* verzoeker meermaals om duidelijkheid heeft gevraagd over de periode wanneer hij militaire dienst heeft gedaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6), over de periode dat hij in het winkelcentrum heeft gewerkt (*ibid.*, p. 6 en 10) en over de periode dat hij bij zijn tante was ondergedoken (*ibid.*, p. 9 en 10).

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij verklaarde ook op 20-jarige leeftijd gestopt te zijn met zijn studies en dat hij met zijn verklaring dat hij één jaar gestudeerd had bedoelde dat hij zich voor één academiejaar had ingeschreven, doch vóór het jaar was afgelopen met zijn studies gestopt was, en dat dit overeenkomt met zijn verklaringen dat hij sinds zijn problemen vanaf eind oktober ondergedoken leefde en niet meer naar buiten kwam, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen dat hij in dienst was van juni 2017 tot juni 2018, dat hij daarna begon te werken in het winkelcentrum, waar hij zes maanden gewerkt heeft, en dat hij daarna is beginnen studeren en om wat geld bij te verdienen is begonnen met de organisatie van de feesten haaks staan op zijn verklaringen dat hij na het incident op 31 oktober 2018 drie tot vier maanden ondergedoken leefde in het huis van zijn tante. Ook zijn verklaring dat hij eind december 2018 gedurende 15 dagen opnieuw in het winkelcentrum zou hebben gewerkt en dat hij daarna nog een maand bij zijn tante woonde staat haaks op zijn verklaringen dat hij na het incident op 31 oktober 2018 drie tot vier maanden ondergedoken leefde in het huis van zijn tante. Zijn bewering (*post factum*) dat hij dus 3-4 maanden ondergedoken heeft geleefd, met uitzondering van 15 dagen dat hij het er opnieuw op waagde om in het winkelcentrum te gaan werken, doet hieraan geen afbreuk. Overigens is de vaststelling dat verzoeker in de periode dat hij bij zijn tante was ondergedoken toch nog 15 dagen ging werken moeilijk of zelfs niet in overeenstemming te brengen met de door hem voorgehouden vrees voor de bende *Urabeños*, temeer nu hij zelf verklaarde dat zijn vrienden hem de maand daarvoor nog hadden gezegd dat ze naar hem op zoek waren en 5 miljoen peso aanboden (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verzoeker weerlegt ook de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen duidelijke data gaf op de vraag wanneer hij had gestudeerd niet. Verzoeker verklaarde dat hij gestopt was met zijn studie(s) toen hij twintig jaar was, dat hij één jaar gestudeerd had en dat het jaar nog niet was afgelopen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Uitgaande van de door hem opgegeven geboortedatum van (...) juni 1998, kan er dus van worden uitgegaan dat verzoeker voor juni 2019 – de bestreden beslissing bevat een materiële vergissing waar wordt gesteld dat dit juni 2018 is – gestopt is met zijn studies. Verzoeker verklaart tevens dat hij op 31 oktober 2018 problemen kreeg met de *Urabeños* waarvoor hij eerst ondergedoken leefde en daarna gevlucht is en dat hij in deze periode gestopt is met zijn studies. Aangezien verzoeker verklaarde dat zijn militaire dienst afliep in juni 2018 en dat hij daarna nog zes maanden in een winkelcentrum gewerkt had vooraleer hij aan zijn studies begon, stemmen zijn verklaringen niet overeen. Door in zijn verzoekschrift andere verklaringen te citeren die hij eveneens aflegde, doet verzoeker aan deze vaststelling geen afbreuk.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die – behoudens wat de materiële vergissing wat betreft de datum waarop verzoeker met zijn studie zou zijn gestopt – steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook overeind en worden, met uitzondering van de hierboven aangehaalde materiële vergissing, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Daarbij komt dat in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd:

“U maakt niet aannemelijk dat u omwille van de ingeroepen problemen drie tot vier maanden ondergedoken diende te leven (CG p.9). U had bovendien al vrij snel besloten om het land te verlaten en een oplossing te zoeken om naar België te komen (CG p.9), aangezien u uw paspoort verkreeg op 13 november 2018.

U gevraagd of u aanwijzingen heeft of de bende naar u op zoek was gedurende die drie/vier maanden, verwijst u naar het incident in december 2018, toen men u kwam zoeken in het winkelcentrum. Aan dit incident kan echter nauwelijks geloof worden gehecht (CG p.10). U verklaart dat u van in de gangen heeft gezien dat ze met uw foto in de hand naar u op zoek waren. Dat u van op een afstand zou kunnen zien dat men met uw foto rondloopt, is hoogst onwaarschijnlijk. U gevraagd wat er nog meer is gebeurd na het incident op 31 oktober 2018, verklaart u dat van her en der te horen kreeg dat bendeleden naar u op zoek waren en dat ze zelfs geld betaalden om informatie over u te krijgen (CG p.10).

Echter, wat de kern van de zaak betreft, maakt u niet aannemelijk dat de bende naar u op zoek zou zijn om met u af te rekenen omdat u geweigerd had toe te laten dat ze drugs zouden verkopen op de Halloweenparty. Dat ze u een pak slaag gaven om u daar weg te jagen uit de discotheek (CG p.8 en p. 9), kan nog worden aangenomen. Echter, u maakt niet aannemelijk dat u ook verder door hen werd gezocht en belaagd, ze hadden immers wat ze wilden, namelijk u deed daar geen feesten meer én bovendien bent u niet naar de politie gegaan, waardoor ze ook geen pretext meer hadden om u verder te viseren en/of uw familieleden, zoals u beweert (CG p.9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de alarmerende berichten van uw vrienden in de eerste dagen na het incident kwamen (CG p.9). U gevraagd om welke reden de bende zo “gebeten” was op u, gewezen op het feit dat indien de bende niet op uw feest kon verkopen, ze het wel op een ander feest zouden doen (CG p.11), verklaart u dat er op uw feestje een goed publiek kwam dat kocht en gebruikte en daarom was uw feestje interessant voor hen. Uw uitleg is nog aannemelijk, doch op de tegenwerping dat er in Colombia vele (dans-)feesten zijn en het wegvallen van uw feest waarschijnlijk van geen invloed is op de afzetmarkt van de bende, verklaart u dat uw publiek een begoed publiek was en dat daarom uw feesten uniek waren (CG p. 12). Dit is echter geen voldoende verklaring voor een beweerde vervolging waardoor u zich genoodzaakt zag op het land te verlaten. Hierbij dient verder te worden vastgesteld dat u van januari 2019 tot aan uw vertrek in juli 2019, dus de periode van uw verblijf bij uw nicht, geen problemen heeft gehad, noch aanwijzingen dat de bende naar u op zoek was (CG p.10). U verklaart hierover dat u niet naar buiten kwam, of slechts een enkele keer met uw familie. Het is niet aannemelijk dat u, een jonge man, geen contacten zou onderhouden met vrienden en zou afgesneden zijn van alle informatie. Evenmin is het aannemelijk dat een beruchte bende zoals de “Urabeños” niet bij machte zou zijn u op te sporen moest ze dat echt willen. In dit verband dient nog vermeld te worden dat u stelde dat deze bende gelinkt is aan de guerrilla terwijl de “Urabeños” daarentegen de grootste paramilitaire groepering van Colombia is (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.4, zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u zich hierin vergist doet uiteraard bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Moest u daadwerkelijk met deze bende te maken hebben gehad mag men redelijkerwijs verwachten dat u zich hier niet in vergist.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet kon zien dat hij op die foto stond, maar enkel dat ze met een foto rondliepen, waarvan hij vermoedde dat hij erop stond, ook omdat ze hem nog op allerlei andere manieren trachtten op te sporen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Een dergelijke nuance heeft hij op geen enkele keer in zijn verklaringen ingebouwd. Tot twee keer toe verklaarde verzoeker zonder enig voorbehoud dat de bendeleden hem in het winkelcentrum kwamen zoeken en een foto van hem bijhadden of toonden (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Door louter te stellen dat de commissaris-generaal zich steunt op een verkeerde interpretatie van de feiten en op een persoonlijke, subjectieve interpretatie zonder voldoende rekening te houden met zijn concrete verklaringen waar de commissaris-generaal stelt dat de bendeleden zouden gehad hebben wat ze wilden en dat dit inhield dat hij geen feesten meer zou organiseren en dat hij niet naar de politie is geweest waardoor ze geen reden meer zouden hebben gehad om hem of zijn familieleden verder te viseren, weerlegt verzoeker het hierboven aangehaalde motief niet. Verder in zijn verzoekschrift stelt verzoeker overigens zelf dat het geheel van zijn verklaringen beoordeeld moet worden en dat daaruit

blijkt dat de *Urabeños* hem net achterna zat omdat gevreesd kon worden dat hij klacht zou indienen bij de politie, net omdat hij geweigerd had om de bende drugs te laten verkopen op zijn feestjes, wat in de lijn ligt van de appreciatie van de commissaris-generaal. Aangezien verzoeker zelf verklaarde niet naar de politie te zijn gegaan, kon de commissaris-generaal dan ook op goede gronden stellen dat de bende had wat ze wilde. Verzoeker toont met dit summiere betoog het tegendeel niet aan.

In tegenstelling tot wat verzoeker verder in zijn verzoekschrift voorhoudt, wordt hem in de bestreden beslissing nergens verweten dat hij van januari 2019 tot zijn vertrek in juli 2019 geen problemen meer gehad heeft en dat er geen aanwijzingen zijn dat de bende naar hem op zoek was. Wel doet de commissaris-generaal deze vaststellingen, die relevant zijn voor de beoordeling van het actuele risico op ernstige schade dat verzoeker zou lopen. Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, namelijk dat *“hij in die periode ondergedoken zat en, nadat hij in het winkelcentrum met de bendeleden geconfronteerd werd, geen enkel contact meer had met de buitenwereld”*, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover te ontcrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielaanvraag doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen. Waar verzoeker kan worden gevolgd dat de overweging dat hij als jonge man geen contacten zou onderhouden met vrienden en zou afgesneden zijn van alle informatie subjectief is, wordt er nog op gewezen dat (i) dit niet betekent dat deze onjuist zou zijn en dat (ii) de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij verder door de leden van de bende *Urabeños* wordt gezocht en belaagd. Bovendien stelt verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk verklaard te hebben dat zijn moeder in maart nog een dreigbericht ontving van de bendeleden en leidt hij hier in zijn verzoekschrift uit af dat hij *“weldegelijk informatie van de buitenwereld kreeg”*, wat de (weliswaar subjectieve) these in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij, een jonge man, geen contacten zou onderhouden met vrienden en zou afgesneden zijn van alle informatie bevestigt. De Raad ziet voorts niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht het gegeven dat verzoekers moeder in maart nog een dreigbericht zou hebben ontvangen van de bendeleden en zelf uit veiligheidsoverwegingen verhuisd zou zijn afbreuk doet aan de overweging in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat een beruchte bende zoals de *Urabeños* niet bij machte zou zijn om verzoeker op te sporen moest ze dat echt willen en hoe bij deze overweging geen rekening zou zijn gehouden met verzoekers concrete verklaringen.

Voor zover verzoeker het CGVS verwijt hem niet geconfronteerd te hebben met zijn verklaring waar hij de bende *Urabeños* linkte aan de guerrilla, wijst de Raad erop dat hem geen bepaling of rechtsbeginsel bekend is die of dat het CGVS verplicht een verzoeker om internationale bescherming te confronteren met verklaringen die niet overeenstemmen met de beschikbare algemene landeninformatie. Waar verzoeker meent dat dit op zich geen vergissing is die van aard kan zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in vraag te stellen en dat zijn verklaring niet geheel onlogisch is, *“gezien het regionale machtsvacuüm die de guerrilla achterlieten, veelal werd ingenomen door criminele paramilitaire groeperingen, zoals de Urabeños”*, die na de start van het vredesproces zelfs openlijk dissidente guerrillaleden hebben gerekruteerd, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing en het vergoelijken van zijn onjuiste verklaringen, doch hij slaagt er niet in deze pertinente overweging in de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Hij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de commissaris generaal de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker naar eigen zeggen gedurende een jaar vrijwillige (leger)dienst heeft gedaan bij de politie omdat hij overwoog bij de politie te gaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6). Van iemand met een dergelijk profiel kan worden verwacht dat hij weet of een beruchte bende als de *Urabeños* een paramilitaire groepering is en niet gelinkt is aan de guerrilla, *a fortiori* wanneer hij met deze bende problemen zou kennen, ook al zijn er soms (economische) banden tussen paramilitaire groeperingen en de guerrilla, zoals blijkt uit de informatie waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, en ook al richten de *Urabeños* zich voornamelijk op de georganiseerde misdaad en zijn hun activiteiten voornamelijk aan druggerelateerde zaken verbonden en ook al zouden de *Urabeños* zelfs guerrillatactieken toepassen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Uw paspoort (kopie) is een loutere aanwijzing van uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staat. De kaart van vrijwillige(politie)dienst bevat geen datum, wat bevreemdend is. De brieven en copies van de ID-kaarten van uw moeder, nicht en tante betreffen privé-personen waarvan de verklaringen geen bewijswaarde hebben. De foto's van verwondingen zonder enige context of documenten geven geen enkele aanwijzing van de oorzaak. De affiches en facturen geven een beeld van uw activiteiten, die hier niet ter discussies staan.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Deze overwegingen en vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker zijn problemen met de bende *Urabeños* niet aannemelijk heeft gemaakt. De omstandigheid dat niet betwist wordt dat verzoeker legerdienst heeft gedaan en feestjes organiseerde doet hieraan geen afbreuk.

Het geheel van de voorgaande motieven volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan. De kritiek van verzoeker tegen de overige motieven van de bestreden beslissing, die de Raad als overtoollig beschouwt, is *in casu* niet dienstig en kan niet leiden tot de hervorming of de vernietiging van de bestreden beslissing.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Voor zover verzoeker nog betoogt dat er in Colombia een gebrek aan een intern vluchtalternatief zou zijn – hij stelt in zijn verzoekschrift dat er *“evenmin een gebrek (is) aan een intern vluchtalternatief in Colombia”*, doch uit zijn verdere uiteenzetting hierover blijkt dat hij van mening is dat dit alternatief niet voorhanden is –, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de bende *Urabeños*, een onderzoek naar het al dan niet voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief in zijn land van herkomst irrelevant is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden

ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 en de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van verwerende partij door de Raad overgenomen.

Rekening houdend met de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst uit Colombia, moet *in casu* de veiligheidssituatie in Cali, de hoofdstad van het departement Valle del Cauca, worden beoordeeld. Verzoeker verklaarde daar te zijn geboren en heel zijn leven te hebben gewoond (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-6, en stuk 7, verklaring DVZ, vragen nrs. 5 en 10).

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die deze beoordeling kan ombuigen. De door hem bij het verzoekschrift gevoegde rapporten en persberichten zijn deels dezelfde als deze waarop de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund of liggen in dezelfde lijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN